

[Wilhelm]

Vores holdning til selve afgiftspakken, som er til behandling her i dag, hænger naturligvis noget sammen med, hvad det er, man siger disse ting skal bruges til. Nu har hr. Waldorff nævnt, at der er positive ting i marts pakken – og det var specielt muligheden for at igangsætte offentlig produktion – men han har også nævnt de begrænsninger, der var på det område, og som vi ikke kan være tilfredse med.

Dertil kommer, at de fleste forslag i marts pakken er af en art, som vi endda må vende os skarpt imod, og det er afskrivningsfiduserne, det er skattelettelserne til erhvervslivet, og det er de tilskudsordninger, som betyder, at staten for hver arbejdsløs, der kommer i arbejde, skal betale arbejdsgiveren 70.000 kr. om året, og for hver ung arbejdsløs 80.000 kr., for hver praktikplads, der oprettes skal arbejdsgiveren have 30.000 kr. foråret, og det skal man også, hvis man blot opretholder eksisterende pladser. Det tilskudssystem har vist sig i mange tilfælde i virkeligheden at betyde fyring af ansatte på normale vilkår.

Når vi skal se på afgiftsbuketten i det lys, er det klart, vi ikke kan være særlig positive. Vi finder også, det er temmelig absurd nu at komme med regningen og kræve, at nogle partier – SF, de radikale, hvem det nu er – skal indvillige i at betale regningen, før man kender resultatet, for det er jo så rigtigt, som SF har sagt mange gange i de sidste ugers debat i offentligheden, at man ikke har nogen som helst garanti for, i hvilket omfang tilskudsordningerne vil blive brugt, og slet ikke blive brugt til merbeskæftigelse, men alligevel skal man altså betale regningen på forhånd uden at vide, om der egentlig er noget som helst at betale for.

Der kunne være dele af denne afgiftspakke, det var værd at beskæftige sig med i anden sammenhæng. Det er ikke forbrugsafgifterne i almindelighed – dem har vi ingen som helst sympati for – det er nede i småtingsafdelingen. Det er, om det er rimeligt at lægge afgift på blyhagl, det kan der være miljømæssigt gode grunde til – det er forskellige omlægninger og måske også udvidelser af bådafgiften. Det var også, hvis det havde været i en konstruktiv, energipolitisk sammenhæng, som energiministeren har lagt op til, spørgsmålet om energiafgifter, men det er ikke det, der ligger i skatteministerens lovforslag nr. L 210 til L 214; dér er det trivielle

afgiftsforhøjelser, som intet har at gøre med nogen energipolitisk målsætning, som intet har at gøre med at holde realprisudviklingen på linje med, hvad den måtte blive for gasprisen, som intet har at gøre med, at man bruger disse afgifter til en regulering af de vilkårligheder, som opstår på grund af et svingende oliemarked. Det er trivielle afgiftsforhøjelser, og i det lys, har de ikke vores sympati.

Det er klart, at vi vil stemme for de kompensationsordninger, der måtte komme, men vi savner stadig væk noget, man har set i pressen regeringen skulle rumle med om mejeritilskuddene, idet der foreløbig kun er fremsat lovforslag nr. L 219 om kompensation på varmhjælpen til pensionister.

Må jeg i øvrigt sige, at det er bemærkelsesværdigt – og det viser lidt om, hvor dygtig eller hvor heldig skatteministeren er med at få de store bidder igennem her – at denne afgiftsbuket, som er den største, folketinget nogen sinde har behandlet, er kommet igennem en sådan første behandling, uden at nogen til dette tidspunkt har nævnt dens vidtrækkende konsekvenser. Det ser forholdsvis beskedent ud, når man kun kigger på afgiftssatserne for 1982 og endda på helårsbasis 1983, men væsentlige dele af disse afgifter skal jo indeksreguleres, det gælder spiritus, øl, vin og tobaksafgifterne, og det gælder elafgiften. Det betyder, at afgiftsprovenuet alene af disse fem forslag ikke er godt 1½ mia kr., som tallene er regnet op i forslagene bemærkninger, men at de, når der er gået 5 år, er 9 mia kr. på årsbasis. Her har vi forudsat – og det er dog vist forsigtigt forudsat – en indeksregulering på bare 10 pct. om året.

Disse fem forslag vil i disse fem år sammenlagt have indbragt 30 mia kr. Den indeksordning, man har lavet på disse forslag, vejer meget tungere, end det umiddelbart ser ud til, fordi indeksering jo ikke bare går på forhøjelserne, men går på hele det tilgrundliggende afgiftsniveau, som eksisterer i forvejen, og derfor ramler det kolossalt hurtigt deropad.

Det er gået forholdsvis upåtalet hen, og jeg synes det er en pointe, når man taler om, at dette her skal finansiere nogle mere eller mindre tvivlsomme tilskudsordninger til erhvervslivet med beskæftigelsesetiketter på, at man samtidig laver en indeksering, som ikke